

เทศกาลเจริญสติ

บทสวดมนต์ภาวนา รับพุทธศักราช ๒๕๖๖

ปีใหม่ ชีวิตใหม่...
ก้าวสู่ ๑๒ ปี สวนโมกข์กรุงเทพ

บทสวดมนต์ส่งท้ายปี
พุทธศักราช ๒๕๖๕

คำบูชาพระรัตนตรัย

[หน้า 3 (๑)]

(นำ) อระระหัง

(รับ) สัมมาสัมพุทธโธ ภาวะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็น

พระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส

เพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้

ชอบได้ โดยพระองค์เอง ;

พุทธัง ภาวะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มี

พระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น

ผู้เบิกบาน.

(กราบ)

(นำ) สวรรกขาโต

(รับ) ณะคะวะตา รัมโม,

พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้

มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว ;

รัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม.

(กราบ)

(นำ) สุปะฏิปันโน

(รับ) ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,
พระสงฆ์สาวกของพระผู้มี
พระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว ;
สังฆัง นมะมามิ.

ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์.

(กราบ)

.....

ปุพพภาคนมการ

[หน้า 7 (๒)]

[(นำ) หันทะ มะย้ง พุทธัสสะ ภา
คะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง
กะโรมะ เส.]

ขอเชิญเราทั้งหลาย จงเริ่มต้น

สวดนอบน้อมแด่พระผู้มี

พระภาคเจ้าเถิด.

นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต,

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มี

พระภาคเจ้า พระองค์นั้น ;

อะระหะโต,

ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ;

สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(๓ ครั้ง)

.....

เขมาเขมสรณที่ปิกคาถา

[หน้า 44 (๒๔)]

[(นำ) หันทะ มะยัง เขมาเขมะสะ

ระณะที่ปิกะคาถาโย

ภะณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวด

คาถาแสดงที่พึงอันเกษม

และไม่เกษมเถิด.

พะหุง เว สาระณัง ยันติ

ปัพพะตานิ ะนานิ จะ,

อารามะรูกขะเจตต์ยานิ

มะนุสสา ภายะตัสชิตา,

มมนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมี
ภัยคุกคามแล้ว, ก็ถือเอาภูเขา
บ้าง ป่าไม้บ้าง, อาราม และ
รูกขะเจตีย์บ้าง เป็นสรณะ ;

เนตัง โข สาระณัง เขมัง

เนตัง สาระณะมุตตะมัง,

เนตัง สาระณะมาคัมมะ

สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ.

นั่น มิใช่สรณะอันเกษมเลย,

นั่น มีใช้สรณะอันสูงสุด ;
เขาอาศัยสรณะ นั้นแล้ว
ย่อมนไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวง
ได้.

โย จะ พุทธัญจะ ธัมมัญจะ
สังฆัญจะ สาระณัง คะโต,
จัตตาริ อะริยะสัจจานิ
สัมมปปีญญาเยะ ปัสสะติ,
ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทธ
พระธรรม พระสงฆ์ เป็น
สรณะแล้ว, เห็นอริยสัจ

คือ ความจริงอันประเสริฐสี่

ด้วยปัญญาอันชอบ ;

ทุกขัง ทุกขะสะสมุปาทัง

ทุกข์สสะ จะ อะตีกกะมัง,

อะริยัญจัญฐังคิกัง มัคคัง

ทุกขูปะสะมะคามินัง,

คือเห็นความทุกข์, เหตุให้

เกิดทุกข์, ความก้าวล่วงทุกข์

เสียได้. และหนทางมีองค์

แปดอันประเสริฐ เครื่องถึง

ความระงับทุกข์ ;

เอตัง โข สาระณัง เขมมัง
เอตัง สาระณะมุตตะมัง,
เอตัง สาระณะมากัมมะ
สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ.

นั่นแหละ เป็นสรณะอัน
เกษม, นั่น เป็นสรณะอัน
สูงสุด ; เขาอาศัยสรณะ นั้น
แล้ว ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้ง
ปวงได้.

....

อริยธรรมา

[หน้า 47 (๒๕)]

[(นำ) หันทะ มะยัง อะริยะธนะ

คาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถา
ว่าด้วยทรัพย์อันประเสริฐเถิด.

ยัสสะ สัทธา ตะถาคะเต

อะจะลา สุปะติภูจฺจิตา,

ศรัทธา ในพระตถาคตของผู้

ใด ตั้งมั่นอย่างดี ไม่หวั่นไหว ;

สีลัญจะ ยัสสะ กัลยาณัง

อะริยะกัณตัง ปะสังสีตัง,

และศีลของผู้ใดงดงาม เป็น
ที่สรรเสริญที่พอใจ ของพระ
อริยเจ้า ;

สังฆะ ปะสาโท ยัสสัตถิ

อุชุกตัญจะ ทัสสะนัง,

ความเลื่อมใสของผู้ใดมีใน
พระสงฆ์, และความเห็นของ
ผู้ใดตรง ;

อะทะพิตโทติ ตัง อาหุ

อะโมหันธ์ตัสสะ ชีวิตัง,

บัณฑิตกถ่าวเรียกเขาผู้นั้น

ว่า คนไม่จน, ชีวิตของเขาไม่
เป็นหมั่น ;

ตัสมา สัทธัญจะ สीलัญจะ

ปะสาทัง ธัมมะทัสสะนัง,

อะนุยุญเชถะ เมธาวิ

สะรัง พุทธานะสาสะนัง.

เพราะฉะนั้น เมื่อระลึกได้ถึง

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

อยู่, ผู้มีปัญญาควรก่อสร้าง

ศรัทธา ศิล ความเลื่อมใส
และความเห็นธรรม ให้
เนื่องๆ.

.....

ภัทเทกรัตตคาถา

[หน้า 54 (๒๘)]

[(นำ) หันทะ มะยัง ภัทเทกะ
รตตะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถา
ว่าด้วยผู้มีราตรีเดียวเจริญเถิด.

อะตีตัง นานัวา คะเมยยะ

นัปปะฎีกังเข อะนาคะตัง,

บุคคลไม่ควรตามคิดถึงสิ่งที่

ล่วงไปแล้ว ด้วยอาลัย ; และ

ไม่พึงพะวงถึงสิ่งที่ยังไม่มา
ถึง ;

ยะทะตีตัมปะหีนันตัง

อัปปีตัตถุจะ อะนาคะตัง,

สิ่งเป็นอดีตก็ละไปแล้ว ; สิ่ง

เป็นอนาคตก็ยังไม่มา ;

ปัจจุปปันนัญจะ โย ธัมมัง

ตัตถะ ตัตถะ วิปัสสะติ,

อะสังหิรัง อะสังกุปปัง

ตัง วิทธา มะนุพฺรุษะเย.

ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้น

เฉพาหน้าในทีนั้น ๆ อย่าง
แจ่มแจ้ง ; ไม่ง่อนแง่น
คลอนแคลน ; เขาควร
พอกพูนอาการเช่นนั้นไว้.

อชชวะ กิจจะมาตปปัง

โก ชัญญา มะระณัง สุเว,

ความเพียรเป็นกิจที่ต้องทำ

วันนี้, ใครจะรู้ความตาย แม้

พรุ่งนี้,

นะ หิ โน สังคะรันเตนะ

มหาเสเนนะ มัจจุนา,

เพราะการผิดเพี้ยนต่อ
มัจจุราชซึ่งมีเสนามาก ย่อม
ไม่มีสำหรับเรา ;

เอวังวิหาริมาทาปิง
อะโหรัตตะมะตันทิตัง,
ตั้ง เว ภัทเทกะรัตโตติ
สันโต อาจิกขะเต มุนิ.

มุนีผู้สงบ ย่อมกล่าวเรียก ผู้
มีความเพียรอยู่เช่นนั้น, ไม่
เกียจคร้านทั้งกลางวันกลาง
คืน ว่า, “ผู้เป็นอยู่แม้เพียง

ราตรีเดียว ก็น่าชม”.

.....

โอวาทปาติโมกขคาถา

[หน้า 62 (๓๐-๓๑)]

[(นำ) หันทะ มะยัง โอวาทะปาติ
โมกขะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดคาถา
โอวาทปาติโมกข์เถิด.

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง,

การไม่ทำบาปทั้งปวง ;

กุสะลัสสุปะสัมปะทา,

การทำกุศลให้ถึงพร้อม ;

สะจิตตะปะริโยทะปะนัง

การชำระจิตของตนให้ขาว
รอบ ;

เอตัง พุทธฐานะสาสะนัง.

ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่ง
สอนของพระพุทธเจ้าทั้ง
หลาย.

ขันตี ประมะมัง ตะโป ตีติกขา,

ขันตี คือความอดกลั้น เป็น
ธรรมเครื่องเผากิเลสอย่าง
ยิ่ง ;

นิพพานัง ประมะมัง วัตันติ

พุทธา,

ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระ

นิพพานว่าเป็นธรรมอันยิ่ง ;

นะ หิ ปัพพะชิตโต ประรูปะฆาตี,

ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ชื่อว่า

เป็นบรรพชิตเลย ;

สะมะโณ โหติ ประรัง วิเหฐะยัน

โต.

ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่

ชื่อว่า เป็นสมณะเลย.

อะนุปะวาโท อะนุปะฆาโต,

การไม่พูดร้าย, การไม่

ทำร้าย ;

ปาติโมกเข จะ สังวะโร,

การสำรวมในปาติโมกข์ ;

มัตตัญญูตา จะ ภาตตัสมิง,

ความเป็นผู้รู้ประมาณในการ

บริโภค ;

ปันทัญจะ สะยะนาสะนัง,

การนอน การนั่ง ในที่อัน

สงัด ;

อะธิจิตเต จะ อาโยโค,

ความหมั่นประกอบในการ
ทำจิตให้ยิ่ง ;

เอตัง พุทธฐานะสาสนัง.

ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่ง
สอนของพระพุทธเจ้าทั้ง
หลาย.

....

กรณียเมตตสูตร

(หน้า 110)

[(นำ) หันทะ มะยัง กรณียะเมต

ตะสุตตะ ปาฐัง ภาณามะเส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวดพระ

บาลีว่าด้วยกรณียเมตตสูตรเถิด.

กัระระณียะมัตถะกุกุสะเลนะ,

ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจ

จะ,

ลักโก อุชฺช จะ สุหุชฺช จะ,

สุวะโจ จัสสะ มุฑุ อะนะติมานี,
บุคคลผู้ฉลาดในสิ่งที่มี
ประโยชน์, มุ่งหวังจะบรรลุ
ทางสงบ คือ พระนิพพาน,
พึงบำเพ็ญศีล สมาธิ และ
ปัญญา, เป็นคนกล้า เป็น
คนซื่อ, เป็นคนตรง ว่าง่าย,
อ่อนโยน ไม่เย่อหยิ่ง,
สันตฺตสสะโก จะ สุภะโร จะ,
อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ,
สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ,

อัปปะคัพโภ กุเลสฺ อะนะนุคิทธโธ,
เป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย, มี
ภารกิจการน้อย คล่องตัว,
ระมัดระวังการแสดงออก
รู้ตัว, ไม่คะนอง ไม่คลุกคลี
ในตระกูลทั้งหลาย,
นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺณจิจ,
เยนะ วิญญู ปะเร อูปะวะเทยยุง,
สุชินโน วา เขมิโน โหนตฺตุ,
สัพเพ สัตตา ภาวันตฺตุ สุขิตตฺตา,
ไม่พึงประพฤตีสั่งที่วิญญูชน

ตำหนักดีเตียน, ขอหมู่สัตว์
ทั้งปวง, จงมีความสุขกาย
สบายใจ, มีความเกษม
สำราญเถิด,

เย เกจิ ปาณะภูตัตถิ,

ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะ
เสสา,

ทีฆา วา เย มะหันตา วา,

มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถุลา,

ขอสัตว์ทั้งหลายบรรดามี,

จะเป็นสัตว์ตัวอ่อน หรือตัว

แข็งก็ตาม, เป็นสัตว์ลำตัวยาว หรือลำตัวใหญ่ก็ตาม, ลำตัวปานกลาง หรือตัวสั้นก็ตาม, ตัวเล็ก หรือตัวโตก็ตาม,

ทิวฐา วา เย จะ อะทิวฐา,
เย จะ ทูเร วะสันติ อะวิทูเร,
ภูตา วา สัมภะเวสี วา,
สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขัตตตา,
เป็นสัตว์มองเห็นได้ หรือ
มองไม่เห็นก็ตาม, ที่อยู่ไกล

หรืออยู่ใกล้ก็ตาม, ที่เกิดแล้ว
หรือกำลังหาที่เกิดอยู่ก็ตาม,
ขอหมู่อสัตว์ทั้งปวงนั้น, จงสุข
กาย สบายใจเถิด,

นะ ปะโร ปะรัง นิกุพเพถะ,
นาติมัญญะถะ กัตถะจิ นัง กิญจ,
พฺยาโรสะนา ปะฐิฆะสัญญา,
นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉย
ยะ,

บุคคลไม่พึงหลอกลวงผู้อื่น,
ไม่ควรดูหมิ่นเหยียดหยาม

ใคร ๆ, ถึงจะมีความขุ่นเคือง
โกรธแค้นกัน, ก็ไม่ควรมุ่ง
ร้ายต่อกันและกัน,

มาตา ยะธา นียัง ปุตตัง,

อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข,

เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ,

มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,

พึงแผ่เมตตาจิตไม่มีประมาณ

ในหมู่สัตว์ทั้งปวง, ดุจมารดา

ถนอม และปกป้องบุตร

สุดที่รักคนเดียว ด้วยชีวิต

ฉะนั้แนล,

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสสมิง,

มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง,

อุทรัง อะโร จะ ติริยัญจะ,

อะสัมพารัง อะเวรัง อะสะปัตตัง,

พิงแผ่เมตตัจจิตไม่มี

ประมาณ, ไม่มีขอบเขต ไม่

คิดผูกเวร ไม่เป็นศัตรู, ในหมู่

สัตว์โลกทั้งปวง ทัวทุกทิศ,

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา,

สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะ

มิทโร,

เอตัง สะติง อะธิญญะยยะ,

พีร์หัมมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ,

ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น, ยืน

เดิน นั่ง หรือนอน, ตลอด

เวลาที่ตนยังตื่นอยู่, พึงตั้ง

สติอันประกอบด้วยเมตตา

นี้ให้มั่นคง, ในธรรมวินัยนี้,

บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า,

การอยู่ด้วยเมตตานี้ เป็น

พรหมวิหาร (การอยู่อย่าง

ประเสริฐ),

ทิฏฐิธัญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา,
ทัสสะเนนะ สัมปันโน,
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง,
นะ หิ ชาตุ คัพพะเสยยัง पुณะเร
ตี-ตี.

บุคคลผู้เจริญเมตตาจิต, ละ
ความเห็นผิดได้แล้ว, มีศีล
ได้บรรลุโสดาปัตติมรรค,
กำจัดความกำหนัดใคร่ใน
กามได้สิ้นเชิง, ย่อมไม่กลับ

มาเกิดอีก เป็นแน่แท้แล.

....

บทสวดมนต์รับปีใหม่
พุทธศักราช ๒๕๖๖

ปัจฉิมพุทธโธวาทปาฐะ

[หน้า 67 (๓๓)]

[(นำ) หันทะ มะยัง ปัจฉิมะพุทโธ

วาทะปาฐัง ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวด

พระโอวาทครั้งสุดท้ายของ

พระพุทธเจ้าเถิด.

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยา
มิ โว,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้,

เราขอเตือนท่านทั้งหลายว่า

:-

วาระธัมมา สังฆาราม,

สังฆารามทั้งหลาย มีความ

เสื่อมไปเป็นธรรมดา ;

อัปปะมาเทนนะ สัมปาเทถะ,

ท่านทั้งหลาย, จงทำความไม่

ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด.

อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา

วาจา.

นี่เป็นพระวาจามีในครั้ง

สุดท้าย ของพระตถาคตเจ้า.

.....

ปฏิจจสมุปบาท

(หน้า 105)

[(นำ) หันทีะ มะยัง ปะฏิจจะสะ

มุปปาทั้ง ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสด

ปฏิจจสมุปบาทเถิด.

กะตะโม จะ ภิกขะเว ปะฏิจจะ

สะมุปปาโท,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ก็

ปฏิจจสมุปบาท เป็นอย่างไร

เล่า?,

อะวิชชาปัจจะยา ภิกขเว

สังขารา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, เพราะ

อวิชชาเป็นปัจจัย จึงเกิดมี

สังขาร,

สังขาระปัจจะยา วิญญาณัง,

เพราะสังขารเป็นปัจจัย จึง

เกิดมีวิญญาณ,

วิญญาณะปัจจะยา นามะรูปัง,

เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย

จึงเกิดมีนามรูป,
นามะรูปะปัจจะยา สฬายะตะ
นัง,

เพราะนามรูปเป็นปัจจัจย จึง
เกิดมีสฬายตนะ,

สฬายะตะนะปัจจะยา ผัสโส,

เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัจย
จึงเกิดมีผัสสะ,

ผัสสะปัจจะยา เวทนา,

เพราะผัสสะเป็นปัจจัจย จึง
เกิดมีเวทนา,

เวทนาปัจจะยา ตัณหา,

เพราะเวทนาเป็นปัจจัย จึง
เกิดมีตัณหา,

ตัณหาปัจจะยา อุปาทานัง,

เพราะตัณหาเป็นปัจจัย จึง
เกิดมีอุปาทาน,

อุปาทานะปัจจะยา ภาโว,

เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย
จึงเกิดมีภพ,

ภวะปัจจะยา ชาตี,

เพราะภพเป็นปัจจัย จึงเกิด

มีชาติ,

ชาติปัจจะยา ชะรามะระณัง,

เพราะชาติเป็นปัจจัย จึงเกิด

มีชราและมรณะ,

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุ

ปายาสา สัมภะวันติ,

โสกะ ปรีเทวะ ทุกข์ โทมนัส

และอุปายาส จึงเกิดมี,

เอวะเมตัสสะ เกวะลัสสะ ทุกข์

ขันธัสสะ สะมุทะโย โหติ,

ความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์

ทั้งสิ้นนี้, ย่อมเกิดมี ด้วย
อาการอย่างนี้,

อะยัง วุจจะติ ภิกขะเว ปฏิจจะ
สมุปปาโท,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, อันนี้
เราเรียกว่า ปฏิจจสมุปปาต,

อะวิชชายะเต้วะวะ อะเสสะ

วิราคะนิโรธา สังขาระนิโรโธ,

ก็เพราะอวิชชานั้นแล จาง
คลายดับโดยไม่เหลือ,

สังขารจึงดับ,

สังขาระนิโรธา วิญญูญาณะนิโรโธ,

เพราะสังขารดับ วิญญูญาณจึง
ดับ,

วิญญูญาณะนิโรธา นามะรูปะนิ
โรโธ,

เพราะวิญญูญาณดับ นามรูป
จึงดับ,

นามะรูปะนิโรธา สะฬายะตะนะ
นิโรโธ,

เพราะนามรูปดับ สะฬายตะนะ
จึงดับ,

สพายะตะนะนิโรธา ผัสสะนิ
โรโร,

เพราะสพายตนะดับ ผัสสะ
จึงดับ,

ผัสสะนิโรธา เวทนะนิโรโร,

เพราะผัสสะดับ เวทนาจึง
ดับ,

เวทนะนิโรธา ตัณหานิโรโร,

เพราะเวทนาดับ ตัณหาจึง
ดับ,

ตัณหานิโรธา อุปาทานะนิโรโร,

เพราะต้นหาดับ อุปาทาน
จึงดับ,

อุปาทานะนิโรธา ภาวะนิโรธ,

เพราะอุปาทานดับ ภพจึง
ดับ,

ภาวะนิโรธา ชาตินิโรธ,

เพราะภพดับ ชาตินจึงดับ,

ชาตินิโรธา ชะรามะระณัง,

เพราะชาติดับ ชราและ
มรณะจึงดับ,

โสกะปะริเทวะทุกขะโทมะนัสสุ

ปายาสา นิรุชฌันติ,

โสกะ ปรีเทวะ ทุกข์ โทมนัส

และอุปายาสจึงดับ,

เอวะเมตัสสะ เกวะลัสสะ ทุกข์ก

ขันธัสสะ นิโรโธ โหติ.

ความดับแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้น

นี้, ย่อมเกิดมี ด้วยอาการ

อย่างนี้แล.

....

มงคลสูตร

[หน้า 133]

[(นำ) หันทะ มะยัง มังคะละ
สุตตะคาถาโย ภาณามะ เส.]
ขอเชิญ เราทั้งหลาย สวดคาถา
ว่าด้วยมงคลเถิด.

เอวัมเม สุตัง เอกัง สมะยัง

ในสมัยหนึ่ง พระอานนท์เถร

เจ้า ได้สดับมาว่า

ภะคะวา สāvattiyāṃ viharatī se

ตะวะเน อะนะถะปิณฑิกัสสะ อารามะ

พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จ
ประทับอยู่ในพระเชตวัน-
าราม ของอนาถปิณฑิก
เศรษฐี ในกรุงสาวัตถี

อะถะ โข อัญญะตะธา เทวะตา
ครั้งนั้นแล เทพยดาองค์ใด
องค์หนึ่ง

อะภิกกันตายะ รัตติยา, อะภิกกัน
ตะวัณณา

มีรัศมีงามยิ่ง เมื่อราตรี

ปฐมยามผ่านไปแล้ว

เกาะลกะปปัง เขตระวาง โสภา
เสต์วา

ยังพระเชตวันทั้งสิ้น ให้

สว่างไสวทั่วแล้ว

เยนะ ภาคะวา เตนุปะสังกะมิ

ได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค

เจ้า จนถึงที่ประทับ

อุปะสังกะมิต์วา ภาคะวันตัง อะ

ภิวาเทต์วา เอกะมันตัง อัญญาสิ

ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวาย
อภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า
แล้วยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้าง
หนึ่ง

เอกะมันตัง ฐิตา โข สา เทวะตา,
ภะคะวันตัง คาถายะ อัมมะภาสิ
แล้วได้กราบทูลถามพระผู้มี
พระภาคเจ้า ด้วยคาถาว่า
พะหุ เทวา มะนุสสา จะ
หมู่เทวดาและมนุษย์เป็นอัน
มาก

มังคะลานิ อะจินตะยุง, อากังขะ
มานา โสตถานัง

ผู้หวังความสวัสดิ์ ได้พากัน
คิดถึงมงคล คือเหตุให้ถึง
ความเจริญทั้งหลาย

พรัหฺมิ มังคะละมุตตะมัง.

ขอพระองค์ จงตรัสบอก
มงคลอันสูงสุดด้วยเถิด ดังนี้
(พระผู้มีพระภาคเจ้า

ทรงตรัสตอบว่า)

อะเสวะนา จะ พาลานัง

การไม่คบคนพาลทั้งหลาย

ปณิตานัญจะ เสวะนา

การคบบัณฑิตทั้งหลาย

บูชา จะ ปุชนะนียนัง

การบูชาคนที่ควรบูชา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ปะฏิรูปะเทศะวาโส จะ

การอยู่ในประเทศอันสมควร

ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา

ความเป็นผู้มีบุญอันกระทำ

ไว้แล้ว ในกาลก่อน

อรรถะสัมมาปะณิธิ จะ

การตั้งตนไว้โดยชอบธรรม

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๓ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

พาหุสัจจัญจะ ลิปปัญจะ

ความเป็นผู้เรียนรู้มาก, การ

มีศิลปวิทยา

วินะโย จะ สุลิกขิตโต

ความเป็นผู้มีระเบียบวินัยดี

สุภาสิตา จะ ยา วาจา

การพูดแต่วาจาที่ดี
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
มาตาปิตุอุปัฏฐານัง

การบำรุงบิดามารดา
ปุตตะทาร์สสะ สังคะโห

การสงเคราะห์บุตร, การ
สงเคราะห์ภรรยา

อะนากุลา จะ กัมมันตา

การเป็นผูทำงานไม่คั่งค้าง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
ทานัญญจะ ธัมมะจะรียา จะ
การให้ทาน, การประพฤติ
ธรรม

ญาตะกานัญญจะ สังคะโห
การสงเคราะห์ญาติทั้งหลาย
อะนะวัชชานิ กัมมานิ
การทำงานที่ปราศจากโทษ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
อาระตี วิระตี ปาปา

การงดเว้นจากความชั่ว

มัชชะปาณา จะ สัณฺญะโม

การละเว้นจากการดื่มน้ำเมา

อัปปะมาโท จะ รัมเมสุ

การไม่ประมาทในธรรมทั้ง

หลาย

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

การะโว จะ นิวาโต จะ

การมีสัมมาคารวะ, การ

อ่อนน้อมถ่อมตน

สันตภูฏี จะ กะตัญญูตา

มีความสันโดษ, มีความ

กตัญญู

กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

การฟังธรรมตามกาลเวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๕ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา

มีความอดทน, ความเป็นผู้

ว่าง่ายสอนง่าย

สะมะณันญจะ ทัสสะนัง

การพบเห็นสมณะ คือผู้สงบ
ระงับ

กาเลนะ ธรรมะสากัจฉา

การสนทนาธรรมตามกาล
เวลา

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

ตะโป จะ พรหมะจะริยัญจะ

มีความเพียรเครื่องเผากิเลส,
การประพฤติพรหมจรรย์

อะริยะสัจจานะทัสสะนัง

การเห็นอริยสัจทั้งหลาย

นิพานะสังฉิกิริยา จะ

การทำพระนิพพานให้แจ้ง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด

พญจัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัส

สะ นะ กัมปะติ

จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม

ทั้งแปด

อะโสกัง วิระชัง เขมัง

จิตไม่เศร้าโศก, จิตหมดธุลี

คือกิเลส, จิตถึงความเกษม
คือปลอดจากโยคะกิเลสทั้ง
ปวง

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

๔ ข้อนี้ เป็นมงคลอันสูงสุด
เอตาทีศานิ กัตวานะ สัพพัตถะ
มะปะราชาชิตา สัพพัตถะ โสตถิง
คัจฉันติ

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
พากันปฏิบัติมงคลธรรม
เครื่องให้ถึงความเจริญเช่น

นี้แล้ว ย่อมเป็นผู้ไม่พ่ายแพ้
เข้าศึกทุกหมู่เหล่า ย่อมถึง
ความสวัสดิ ในทุกสถาน ใน
กาลทุกเมื่อ

ต้นเตลัง มังคะละมุตตะมันติ

ข้อนั้นเป็นมงคลอันสูงสุด
ของเทวดาและมนุษย์ทั้ง
หลายเหล่านั้น ด้วยประการ
ฉะนี้แล.

.....

สัพพปัตติทานคาถา

[หน้า 72 (๓๖)]

[(นำ) หันทะ มะยัง สัพพะปัตติ

ทานะคาถาโย ภาณามะ เส.]

ขอเชิญ เราทั้งหลาย จงสวด

คาถาว่าด้วยการให้ส่วนบุญ

แก่สรรพสัตว์เถิด.

บุญญัสสีทานิ กะตัสสะ

ยานันญญานิ กะตานิ เม,

เตสัญจะ ภาคิโน โหนตุ

สัตตานั้นตาปปะมานะกา,

สัตว์ทั้งหลาย ไม่มีที่สุด ไม่มี
ประมาณ, จึงมีส่วนแห่งบุญ
ที่ข้าพเจ้าได้ทำในบัดนี้, และ
แห่งบุญอื่นที่ได้ทำไว้ก่อน
แล้ว ;

เย ปิยา คุณะวันตา จะ

มัย्हัง มาตาปิตาทะโย,

ทิฏฐา เม จาปยะทิฏฐา วา

อัญญเญ มัชฌัตตะเวรีโน,

คือจะเป็นสัตว์เหล่าใด, ซึ่ง

เป็นที่รักใคร่และมีบุญคุณ
เช่นมารดาบิดาของข้าพเจ้า
เป็นต้น ก็ดี ; ที่ข้าพเจ้าเห็น
แล้ว หรือไม่ได้เห็น ก็ดี ;
สัตว์เหล่าอื่น ที่เป็นกลาง ๆ
หรือเป็นคู่เวรกัน ก็ดี ;

สัตตทา ติฏฐันติ โลกัสสัมภ

เต ภุมมา จะตุโยนิกา,

ปัญเจกะจะตุโวการา

สังสะรันตา ภาวาภาเว,

สัตว์ทั้งหลายตั้งอยู่ในโลก

; อยู่ในภุมิทั้งสาม ; อยู่ใน
กำเนิดทั้งสี่ ; มีชั้นห้าชั้น
มีชั้นชั้นเดียว มีชั้นสี่ชั้น
; กำลังท่องเที่ยวอยู่ในภพ
น้อยภพใหญ่ ก็ดี ;

ญาตัง เย ปัตติทานัมเม

อะนุโมทนต์ุ เต สะยัง,

เย จิมัง นัปปะชานันติ

เทวา เตสัง นิเวทะยุง,

สัตว์เหล่าใด รู้ส่วนบุญที่

ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว, สัตว์

เหล่านั้น จงอนุโมทนาเอง
เถิด ; ส่วนสัตว์เหล่าใด ยัง
ไม่รู้ส่วนบุญนี้, ขอเทวดาทิ้ง
หลาย จงบอกสัตว์เหล่านั้น
ให้รู้ ;

มหายา ทินนานะ ปุณฺณานัง
อะนุโมทะนะเหตุนา,
สัพเพ สัตตา สะทา โหนตุ
อะเวรา สุขะชีวิโน,
เขมฺปปะทัณฺเฑจะ ปโปนตุ
เตสาสา ลีชณะตัง สุภา.

เพราะเหตุที่ได้อนุโมทนา
ส่วนบุญที่ข้าพเจ้าแผ่ให้แล้ว
; สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง, จง
เป็นผู้ไม่มีเวร อยู่เป็นสุข
ทุกเมื่อ ; จงถึงบทอันเกษม
กล่าวคือพระนิพพาน ;
ความปรารถนาที่ดั่งาม ของ
สัตว์เหล่านั้น จงสำเร็จเถิด.

....

